

Az igények alapján

Széleskörű érdeklődésre tart hat igényt az a kezdeményezés, amelyet a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola KISZ Bizottságának agitációs és propaganda, valamint politikai képzési munkái indítottak el. Mennyiben új, mit jelent, milyen elvi és gyakorlati alapok kerülnek kimunkálásra, hogyan szerveződjék a mozgalmi tevékenység? E kérdésekre adott választ Szentirmai László, a JGYTF KISZ Bizottságának agitprop-felelőse:

— **Hallottam arról, hogy különbözik, de egyezik is az agitprop- és politikai képzés gyakorlata. Hogyan?**

— Sajnálatosan rossz gyakorlat volt, hogy a politikai és az agitprop munka közé egyenlőségjelet tettek. A politikai képzés az agitprop-munka bizonyos részét képezi. Matematikailag szóval elve: a két munkának van egy közös metszete, de ennél a metszetenél mindkettő több.

— **Mi az azonos és mi a különböző e két munkában?**

— A kettőt egyszerre párhuzamba és ellentétbe állítva, konkrét tartalmuk a következő: a politikai képzés nem más, mint a politikai képzés gyakorlatának megszervezése, egy bevált rendszer ellenőrzése, irányítása. Az agitációs- és propaganda munka a politikai képzés elvi-ideológiai oldala; elvi irányítás, kapcsolat-teremtés a pártszervezetekkel. Ezen kívül még tájékoztató, szervezési, információval kapcsolatos feladatok tartoznak ide.

— **Milyen formában tudják egyesíteni a két munkát?**

— Ebben a mozgalmi évben olyan módon alakítottuk a polképzési munkacsoportot, hogy csökkentett létszáma mellett konkrétan meghatározott feladatkörű hallgatók lássák el a csoport feladatait. Ennek megfelelően a polképzési munkacsoportban benne van a politikai képzés irányítója, de benne van az agitprop-felelős is.

— **Bizonyára készítettek munkatervet. Mit és hogyan vá-**

zoltatok fel az alapszervezetek és a magatok számára?

— A múlt évi direkt irányításos rendszer azt mutatta, hogy a srácok közömbösek maradtak. Az előirt vitakörök látogatottsága egyértelműen utal a sikertelenségre. Szentén a múltira vonatkozó tapasztalat, hogy miután beindult a politikai képzés, általában elsikkadt az agitprop tevékenység, hiszen egy és ugyanazon személy próbált eleget tenni feladatkörének. Ami a vitakörök politikai képzésben betöltött szerepét illeti, voltak elfogadhatóak, de voltak, amelyek nem feleltek meg annak. Az egységes elvek differenciált gyakorlatot kívántak volna. Olyan kezdeményezésekkel találkoztunk, mint a történelem alapszervezet vitakörrel, ahol a „Cigányság helyzete Magyarországon”, a „Falusi értelmiség helyzete” című témakörök jól sikerült foglalkozásai megvalósították elgondolásainkat. Ezért speciális témákat igyekszünk kijelölni. Az egységes elvek nem foglalkozhatnak ilyen témáikkal, mert más és más az érdeklődés egy gyári, középiskolai vagy főiskolai szervezetnél. A helyi gyakorlatnak megfelelően abban fogjuk lemérni az agitpropok alapszervezeti munkáját, hogy hány vitakört tartottak megfelelő látogatottság mellett.

— **Nevéhez kéne utalásnak ez az új elképzelés?**

— Nem az a kérdés, hogy hová akarunk eljutni, hanem hogy hogyan. Ez az, amit nem szabad uniformizáltn kezelni, hanem a konkrét, helyi sajátosságok figyelembevételével kell alkalmazni. Az igény megvan arra, hogy egy közösségben a tagok véleményét mondjanak vagy hallgassanak meg, ezért ennek kereteit kell kialakítani. Szándékunkban áll az egységes elvekhez a mi sajátosságainknak megfelelő helyi gyakorlatot úgy kimunkálni, hogy ennek tényleges politikai-nevelő hatása legyen.

LAZAR MIHALY

Bölcsész Színijátszó Műhely

A BTK Ady-terti épületében több plakát is hívogatja az érdeklődőket a BSZM, azaz a Bölcsész Színijátszó Műhely bemutató foglalkozására. Bölc István, a „műhely” vezetőjét kértem meg egy kis beszélgetésre erről az érdekes, újszerű kezdeményezésről.

— **Mit takar ez az elnevezés?**
— A társnévészetek egyenjogúsításáról van szó, ezért Színijátszó Műhely a nevünk. A produkcióban nem előtérben levő, de fontos, nélkülözhetetlen dolgokra gondolok — zene, dramaturgia, díszlet, jelmez, stb... Ne csak az előadók és rendezők alkossanak egy csoportot, hanem tevékenyen segítsék a munkát az előbb említett szakterületekhez értők is.

— **Kizárólag ez a célja a csoportnak, vagy más terv is szerepel játszott a megalakuláskor?**

— Egyik célunk, egy produkció létrehozása, folyamatos és intenzív munkát igényel. De van egy fontosabb feladat is, amivel már most időszerű foglalkozni. Az egyetemről kikerülő magyar tanárok legtöbb esetben színjátszó csoport vagy irodalmi színpad vezetésével, irányításával foglalkoznak majd. Ezekhez a dolgokhoz az egyetem után a saját erejükkel kell nekilátniuk, és egyelőre semmiféle képzés nincs, ami ebben elősegítené őket. Ennek a hiányának az enyhítését próbáljuk megoldani azáltal, hogy nyílt stúdiófoglalkozásokat tartunk. Bárki, aki kedv esténtként betéved, bekapcsolódhat a munkába. Különféle képességfejlesztő gyakorlatok, beszélgetések, mozgáspróba — mindez játékos, kötetlen formában. Minél többen jönnek, annál jobbán sikerülhetnek majd a foglalkozások.

— **Tervek?**
— Vannak már, de erről talán még korai beszélni, hiszen csak most vagyunk alakulóban. Mindenesetre jó lenne, ha tavaszra összeállna egy produkció, amelyet aztán elő is szeretnénk adni. A stúdiófoglalkozásokon is késsőbb bonyolultabb — például dramaturgiai, koreográfiai — kérdéseket, problémákat szeretnénk majd megvitatni. A rendszeres résztvevők lehetőséget kapnak egy-egy önálló est összeállítására. Mindenkit szeretettel várunk! — fejezte be az új csoport vezetője.
M. K.

Igazi fesztivál

A fesztivál legrangosabb vendége az amerikai Charlie Byrd

Óriási siker. Forró hangulat. Telt ház. Kiváló produkciók. Igazi fesztivál hangulat. Ez jellemzi tömöre a 8. Szegedi Jazz Napok rendezvényesorozatát.

Sokan dolgoztak és szurkoltak azért, hogy az idei jazz találkozó mind színvonalában, mind szervezésében felülmúlja az elmúlt évek szegedi jazzrendezvényeit. Mindez kiválóan sikerült. A közönség — sajnálni nem akaró vastapsaival — már elmondta véleményét.

S milyen véleménnyel távoztak városunkból a „fesztiváljáró” muzsikusok.

Charlie Byrd: Héthetes európai koncertkörút után érkeztem Magyarországra. Több, mint harminc fellépésünk volt Európában, s e meglehetősen hosszú nyulat turné utolsó állomása volt

nek a körülmények. Itt minden óramű pontossággal működik. Még annyit, hogy ilyen lelkes és hozzáértő szervezőgárdával nem találkoztam. Ezek az emberek nem az frászatok mellől „csalják” a jazzt, hanem életközelből. Azért ilyen.

Rainer Brüninghaus: Igazi fesztivál hangulat van az Ifjúsági Házban. Kifogástalan körülmények, hálás, érdeklődő közönség. A Jam Session külön élmény volt számomra. Látni a legjobb magyar kollégákat együtt játszani, s azokat a fiatalokat, akik még egy teljes estét betöltő koncert után a zenére éhesen, hajnalig élvezettel hallgatták ezt a csodálatos muzsikát.

Kiss Imre (Magyar Rádió): Számomra az év meglepetése volt a Szegedi Fesztivál. Hosszú

Hajnalig tartó jam session a JATE-klubban

Szeged. Nagyon örülök, hogy ez a fellépései végződött, mert — udvarlássá nélkül mondhatom — nemcsak a legutolsó, hanem a legjobb koncert volt. Csodálatos élményt jelentett számomra játszani az Önk jazzért és szerető közönségének. Szívesen visszajönnék ide.

Szakcsi Lakatos Béla: Sok helyen léptem már fel, de még ilyen szervezéssel, ilyen fogadtatással nem találkoztam Magyarországon. Igazán nyívs fesztivál. Mint tapasztalt zenész azt hiszem nyugodtan elmondhatom, hogy rendkívüli módon befolyásolja a színpadra lépő muzsikusok teljesítményét, s az egész műsor színvonalát, hogy milye-

évek után végre sikerült itt valami olyat szervezni, ami méltó ennek a városnak a rangjához. A rendezők munkájáról csak felsőfokban lehet beszélni. Ezután a fesztivál után elmondhatom, hogy ebben az országban ilyen jól megszervezett és előkészített jazztalálkozó én még nem voltam. Itt külön hangsúlyozom az előkészítést mert a Rádió számára nem mindegy, hogy ahonnan közvetít, ott megfelelő elő van-e készítve technikailag minden, avagy sem. Bennünket itt a „készej” vártak. Pályafutásom alatt ilyenekkel még nem találkoztam. Ez a kitűnő szervezés igen pozitívan befolyásolta a színvonalat.
K. K.

Pege Aladár színpadra lépés előtt Fotó: K. Szabó István

Vizsga? Zárthelyi? Teszt?

Egyetemi hallgatók a számonkérésről

Állg akad diák, aki szereti a feleltetést, a vizsgát! Látszólag a legszívesebben eltörölnének minden számonkérés, beszámoltatást. A dolog azonban korántsem ilyen egyszerű. Legalábbis ez derül ki a Felsőoktatási Kutatóközpont egyik vizsgálatának tapasztalataiból, az egyetemi, főiskolai hallgatók véleményéből.

Az FPK pszichológiai és szociológiai osztályán 1973 óta folyó felmérések a hallgatók élet-és munkakörülményeiről, értékorientációjáról. Ennek részeként kérdezték meg mintegy 1400 másodéves hallgató véleményét — az erre az évfolyamra járók 10 százalékát — a vizsgáról. Válaszalk a nagy szám miatt alkalmasak az általánosításra.

A megkérdezettek a hagyományos vizsgát tartják a legrosszszabbnak a jelenlegi értékelési, ellenőrzési módok közül. Minden száz hallgató közül 41 ítéli el; 25 viszont jónak tartja. A zárthelyi dolgozatnál fordított az arány.

készségeik, képességeik is megnyilvánulhatnak, s ahol a szóbeli kifejezőkészségnek viszonylag kisebb a jelentősége.

Mint a közelmúltban közzétett összegező tanulmány rámutat: szinte kivétel nélkül minden hallgató fenntartásokkal él azokkal a vizsgaformákkal szemben, amelyeken a teljesítménymérés egy-egy alkalomra koncentráldik. Az olyan módszerek, eljárások alkalmazásának általánossá tételét sürgetik, amelyek a vizsgánál rendszeresebben, tehát viszonylag folyamatosan értékelik a teljesítményt, az egyénre szabottan jelzik a haladás mértékét és a tudás hiányosságait, amelyek konkrét segítséget adnak a további munkához. Általában objektivebb, a véletleneket és a szubjektív tényezőket jobban kizáró vizsgáztatási formákra lenne szükség.

Az alapvető kérdésekben lényegében egyezett a különböző típusú intézmények hallgatóinak a véleménye. A bölcsészettudományi karok hallgatói például elsősorban azt igénylik, hogy legyen tárgyilagossabb az értékelési rendszer, hiszen sok minden — az ösztöndíj, a kollégiumi felvétel — függ az osztályzattól. Az ellenőrzés jelenlegi formáit a jogtudományi karok hallgatói bírálták a legélesebben: elsősorban a vizsgák és az indexálási feltételeinek megváltoztatását — és az óralátogatás kötelezettségének eltörlését — javasolták. A közgazdász hallgatók úgy látják, hogy ha mindenütt folyamatosan értékelnék az évközi munkát,

tárgyilagossabb válhatna a félévi, év végi osztályzat.

A műszaki egyetemisták és főiskolások, valamint a természettudományi karok hallgatói nem változtatták meg alapjában a jelenlegi értékelési rendszert, megjegyezték azonban, hogy a gondolkodás és az alkotóképesség kevésbé tükröződik a jegyekben.

Sajátos szerepet tölt be az értékelési rendszer a művészeti főiskolákon. Az a néhány hallgató, aki kifogást emelt ellene, a vizsgának csupán az értékmegállapító szerepét ellenezte. Vizsga kell — hangsúlyozták — mert a vizsga határidő, produkció, a fejlődés állomása, de az értékelés né a vizsgán, hanem a tanár és a hallgató közös munkáján alapuljon.

Különösen figyelemre méltó a pedagógusképző főiskolák hallgatóinak véleménye. Tanulmányaik befejezése után ugyanis értékelők lesznek az „értékeltekből”. A tanárképző főiskolák megkérdezték többé-kevésbé elfogadják a jelenlegi értékelési módszereket, legfőbb hibaként azonban ők is a szubjektivitást említik. A tanítóképző főiskolások, valószínűleg az előbbihez hasonló megfontolásból, még általánosabbá tennék a tesztvizsgákat. Lényegében az ötvönpérező intézetek hallgatói sem bírálták az értékelés jelenlegi rendszerét, nyilván, mert „kapásból” ők sem igen tudnának helyette jobbat ajánlani.

D. G.